

Ніхто не забутий, ніщо не забуте

Отримав Зірку Героя у... 80 років

У час відзначення ювілею Перемоги у Великій Вітчизняній війні згадую свою зустріч з унікальною людиною, легендарним льотчиком Борисом Єрьомінін. То було двадцять два роки тому, коли я, студент Львівського університету, майбутній географ, проходив маршрутну практику в багатьох містах СРСР, яка завершувалась у Москві. Її керівник, викладач Микола Орел, у війну служив в авіації, літав на винищувачах. Він порадив нам прочитати мемуари свого бойового товариша Бориса Єрьоміна, а в столиці повів групу з п'яти студентів до нього додому. Лише я на курсі з великою цікавістю прочитав спогади аса «Повітряні бійці» й був серед запрошених на зустріч.

Борис Миколайович тоді мав звання генерал-лейтенанта й займав важливу посаду в Радянській армії. Однак у спілкуванні відзначався скромністю, дотепністю, умінням аналізувати найскладніші ситуації, які особисто пережив на фронті. На мої численні запитання про оцінку та подробиці жорстоких боїв у небі генерал охоче відповідав. Виходило своєрідне, ще більш захоплююче продовження його книги, славного шляху одного з найдосвідченіших авіаторів, товариша Олексія Маресьєва й Івана Кожедуба. Саме сімка винищувачів під командуванням Бориса Єрьоміна в жовтні 1941 року під Харковом уперше здобула блискучу перемогу над 25 літаками ворога, збивши сім машин. Потім, уже командиром гвардійського полку, Борис Миколайович успішно воював у небі в період Сталінградської битви, на Півдні України, визволяв Крим, Карпати, Угорщину, Чехію. Причому винищувач ЯК-1 йому подарував колгоспник Фералонт Головатий із Саратовської області, земляк аса, ініціатор всенародної акції з придбання зброї за рахунок добровільних пожертвувань громадян. Пліч-о-пліч з чоловіками в авіаполку служили дівчата-льотчиці, про що теж цікаво й тепло пише автор мемуарів. А ще — про будні, подвиги та непоправні втрати — загибель бойових товаришів.

Чотирнадцять фашистських літаків збив особисто майор Єрьомін. Його бойова машина нині є експонатом КБ імені Олександра Яковлева. За героїзм і мужність при виконанні складних завдань Бориса Миколайовича двічі подавали представлення до звання Героя Радянського Союзу, але вони через бюрократичні перепони залишались лежати під сукном. Тільки через 45 років після переможного закінчення війни, в 1990-ому, високу нагороду таки вручили генералу. Борис Єрьомін прожив до глибокої старості й відійшов у вічність п'ятирічку тому. Саме завдяки таким людям здобута Велика Перемога над коричневою чумою фашизму, тому їх подвижницьке життя є прикладом для прийдешніх поколінь і про це ніколи не повинні забувати.

Ігор МОСКАЛИК,
житель міста Сарни.

На фото: герой біля свого літака-експоната музею.